Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 228 031 van 25 oktober 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM**
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 21 juni 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 16 mei 2019 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I*bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 juli 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 september 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 28 juni 2018 dient verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in. Op 16 mei 2019 wordt voormelde aanvraag onontvankelijk verklaard, ter kennis gebracht aan verzoeker op 20 mei 2019.

Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 28.06.2018 werd ingediend door :

H., Z.
nationaliteit: Armenië
geboren te Republic Of Armenia op (…)1954
adres: (…)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:
De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene beweert dat hij zich in buitengewone omstandigheden zou bevinden omdat hij alhier een langdurig verblijf zou hebben. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit onmogelijk aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Mijnheer beweert sedert 2008 in België te verblijven, op 02.07.2009 diende hij een aanvraag 9ter in. Op 20.06.2011 werd betrokkene in kennis gesteld van een negatieve beslissing en werd hem een bevel het grondgebied te verlaten betekend. Betrokkene diende een eerste aanvraag gezinshereniging in op 08.07.2014, deze werd geweigerd met een bijlage 20 dd. 08.01.2015. Betrokkene diende een tweede aanvraag gezinshereniging in op datum van 23.12.2015, maar dit werd weerom geweigerd op datum van 22.06.2016 . Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kan verblijven. De bewering dat hij alhier langdurig zou verblijven kan dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient betrokkene zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Ook het aangehaalde art. 1 van het Verdrag tegen foltering en andere, wrede onmenselijke of onterende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10.12.1984, kan niet weerhouden worden aangezien hier dezelfde motivering geldt als voor art. 3 van het EVRM.

Betrokkene verklaart dat hij meer dan 8 jaar niet meer naar zijn land van herkomst is geweest, hij geen enkele binding meer zou hebben. Hij legt een attest d.d. 07.03.2014 vanwege het Armeense kadaster waaruit blijkt dat betrokkene geen eigendommen heeft in Armenië. Doch dit element kan niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene. Bovendien lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie.

Betrokkene verklaart hier bij zijn schoondochter en haar kinderen te verblijven, hij mee instaat voor de opvoeding van zijn 2 kleinkinderen - Hij legt een attest voor van de Freinetschool “de Pientere Piste” en een attest van de kinderopvang dat hij elke dag zijn kleinkinderen brengt en ophaalt, een kopie voor van de huwelijksakte van zijn zoon H. G. Z. en schoondochter voor, akte van overlijden en geboorteakte van zijn zoon H. G. Z. Doch deze elementen kunnen niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene haalt verder aan dat de verplichting om terug te keren naar Armenië een schending zou inhouden van artikel 8 EVRM aangezien zowel zijn gezinsleven als zijn privéleven in

België zou gelegen zijn. Hieromtrent merken wij op dat er inderdaad een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven (m.n. de zogenaamde hechte banden) en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Ook voor wat betreft zijn netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen toont betrokkene onvoldoende aan dat zijn belangen van die orde zouden zijn dat een tijdelijke terugkeer een schending van art. 8 EVRM zou kunnen betekenen. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik zij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins-en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari 1996,Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100).

Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest dd. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen."

Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)."

1.2 Op 16 mei 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) eveneens een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten, ter kennis gebracht op 20 mei 2019.

Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"De heer die verklaart te heten:
Naam, voornaam: H., Z.
geboortedatum: (…)1954
geboorteplaats: Republic of Armenia
nationaliteit: Armenië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen', tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:
o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum."

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het enige middel aangevoerd ten aanzien van de eerste bestreden beslissing, voert verzoeker de schending aan van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet en van "*de beginselen van behoorlijk bestuur: de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel*" en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Verzoeker betoogt als volgt:

“Enig middel: schending van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet en schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel en schending van artikel 8 EVRM

De Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie meent dat de regularisatieaanvraag van verzoeker d.d. 16/05/2019 op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk is.

Verzoeker begrijpt niet waarom verwerende partij tot deze conclusie komt en wenst te reageren op de bestreden beslissing.

1. Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur
a) Aanvraag via diplomatieke of consulaire post

Verzoeker is van mening dat zijn aanvraag wel degelijk ontvankelijk en gegrond moet verklaard worden.

Dat er in hoofde van verzoeker wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden die zijn aanvraag in België verantwoorden.

Bovendien voegde verzoeker de nodige identiteitsstukken die ervoor zorgen dat zijn aanvraag ontvankelijk verklaard diende te worden.

Volgens de algemene regel van artikel 9 van de Vreemdelingenwet dient een machtiging tot verblijf te gebeuren bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land waarvan de vreemdeling de nationaliteit heeft of waar hij of zij een verblijfsrecht heeft. Echter in geval van buitengewone omstandigheden kan een aanvraag tot machtiging van verblijf in België ingediend worden op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet (R.v.St., nr. 56146; R.v.St. nr. 55204).

De rechtspraak van de Raad van State preciseert dat de term ‘circonstances exceptionelles’ gelezen moet worden als ‘circonstances extraordinaires’ (R.v.St. nr. 60962, 11 juli 1996, T. Vreem.1997, nr. 4, p. 385). Dit betekent dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht moeten zijn. Er dient bewezen te worden dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor betrokkene.

Een buitengewone omstandigheid is niet hetzelfde als overmacht. Het betekent dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de betrokkene om naar zijn land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen.

Bovendien is er geen vereiste dat de buitengewone omstandigheid voor de betrokkene "onvoorzienbaar" is. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de betrokkene zelf.

Verzoeker kan niet terugkeren naar Armenië om daar een regularisatieaanvraag in te dienen, hij heeft in alle veiligheid in België zijn leven opgebouwd.

Hij verblijft hier intussen 10 jaar. Na aanhoudende medische problemen is verzoeker naar België gekomen via Rusland. Hij kon hier terecht bij zijn zoon en diens echtgenote en hij onderging in België een operatie. Ook de 2de zoon van verzoeker

Verzoeker is inmiddels 65 jaar en staat mee in voor de zorg en opvoeding van zijn kleinkind.
Zijn zoon, de heer G. H., kwam in 2016 om bij een tragisch verkeersongeval in Rusland. Hij liet zijn echtgenote en zijn minderjarig kindje achter. Vanaf dat moment laat verzoeker voltijds mee in voor de zorg van zijn kleinkind. Zijn schoondochter was gebroken van verdriet en kon dit niet alleen verwerken.

Ook nu nog heeft zij de hulp van haar schoonvader nodig om haar bij te staan. Hij is haar steun en toeverlaat. Het kleinkind is ook heel erg gehecht aan verzoeker en ziet hem als een vaderfiguur. Bovendien heeft verzoeker nog een zoon in België die op zijn beurt ook kinderen heeft. Zij beschikken over de Duitse nationaliteit en hebben verblijf in België. Ook met hen heeft verzoeker een bijzonder affectieve band.

Verzoeker zijn verblijf, samenwoonst met zijn familie en integratie verantwoorden wel degelijk een aanvraag in België! De belangen van verzoeker bevinden zich immers in België en hij is in de onmogelijkheid om zijn aanvraag in Armenië te doen.

Dat er dus wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden. Verzoeker begrijpt niet waarom verwerende partij in haar beslissing stelt dat er geen sprake is van buitengewone omstandigheden die een aanvraag in België mogelijk maken.

Verwerende partij dient rekening te houden met het geheel van alle elementen in het dossier en deze afdoende te motiveren! In onderhavig dossier heeft verwerende partij een summiere en algemene motivering opgenomen waarbij geen onderzoek werd gedaan naar de werkelijke situatie van verzoeker! Men heeft geen rekening gehouden met alle elementen in zijn dossier.

Dat dit dan ook een schending is van de motiveringsplicht evenals van de beginselen van behoorlijk bestuur!

Dat Kruispunt-Migratie.be de hieronder vermelde voorbeelden aanhaalt die aanvaard werden door de rechtspraak als buitengewone omstandigheden:
"
- Lopende asielprocedure
- Schending van artikel 3 of 8 EVRM
- Administratieve onmogelijkheid
- Medische elementen
- Andere omstandigheden of een geheel van omstandigheden"

Dat verzoeker wel degelijk buitengewone omstandigheden heeft aangehaald, die aanvaard worden door de rechtspraak, maar dat hiermee geen rekening werd gehouden.

b) Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel
Verzoeker wenst op te merken dat de beslissing van verwerende partij getuigt van een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur. A.M.M.M Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: "De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming."1

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij onvoldoende afweging heeft gemaakt m.b.t. het leven, de integratie, langdurig verblijf, waarvan deels legaal verblijf, familiale toestand,... van verzoeker.

Uw Raad bevestigde reeds in zijn arrest nr. 120 763 van 17.03.2014 dat verwerende partij rekening dient te houden met het geheel van elementen.

Het arrest vermeldt het volgende: "De fragmentarische beoordeling van de voorliggende documenten is dan ook in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel."

Verwerende partij dient het dossier van verzoeker in zijn geheel te onderzoeken!
Verzoeker verblijft al jaren in België en heeft getracht zijn verblijfssituatie in orde te brengen.

Hij heeft meermaals getracht om zijn verblijf te legaliseren middels gezinshereniging doch deze pogingen bleven vruchteloos. Thans is hij duurzaam verankerd in onze maatschappij en kan hij gelet op zijn langdurig verblijf in België niet meer terugkeren naar zijn land van herkomst. Hij bevindt zich al die jaren ononderbroken op ons grondgebied en heeft hier zijn leven opgebouwd.

Het is bijzonder onzorgvuldig van verwerende partij om zonder meer te stellen dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden uitmaken die een aanvraag in België rechtvaardigen. De motivering is uiterst summier en geeft niet aan waarom de aangebrachte elementen niet kunnen worden weerhouden als buitengewone omstandigheden.

Dat er wel degelijk sprake is van een verscheidenheid aan buitengewone omstandigheden die het voor verzoeker mogelijk maken om zijn regularisatieaanvraag in België in te dienen. Dat het dan ook onbegrijpelijk is dat men een niet-ontvankelijkheidsbeslissing nam in het dossier van verzoeker.

Men heeft met geen enkel van hogervermelde elementen rekening gehouden bij het nemen van de negatieve beslissing in dit dossier. Ook heeft men niet de minste belangenafweging gemaakt in het dossier van verzoeker en tevens werd het dossier van verzoeker op geen enkele manier adequaat onderzocht. De beslissing getuigt van een ernstig gebrek aan zorgvuldigheid!

Dit is onaanvaardbaar en absoluut onredelijk!

c) Schending van het materiële motiveringsbeginsel, alsook de wet op de formele motivering van 29.07.1991

De verwerende partij moet motiveren waarom de integratie, de hechte familiale banden, de hoge leeftijd van verzoeker en het geheel van elementen geen buitengewone omstandigheden vormen. Dat de buitengewone omstandigheden wel degelijk aangetoond worden en dat de motivering met betrekking tot deze elementen niet pertinent en afdoende is.

Verzoeker zijn langdurig verblijf in België staat ontegensprekelijk vast. Verwerende partij stelt echter dat de elementen van lang verblijf, hechte familiale banden (privé – en gezinsleven) en integratie niet kunnen worden beschouwd als buitengewone omstandigheden. Daarmee is de kous dan ook af. Volgens hen is dit een element dat enkel dient te worden onderzocht bij de beoordeling ten gronde. De motivering om verzoeker zijn langdurig verblijf en alle andere genoemde elementen niet in aanmerking te nemen is niet afdoende gemotiveerd en mist elke feitelijke grondslag. Een aanvraag op basis van artikel 9bis is nog steeds een aanvraag om humanitaire redenen! Dit mag men niet vergeten.

Indien verwerende partij van oordeel is dat de aangehaalde elementen in het verzoek tot regularisatie niet kunnen worden weerhouden als buitengewone omstandigheden dan dient men dit uitvoerig te motiveren zodat de verzoeker zich van de motieven van de beslissing kan vergewissen. Er wordt een onderscheid gemaakt tussen de materiële en formele motivering.

De materiële motivering betekent dat de genomen beslissing moet steunen op redenen die in feite bestaan en in rechte aanvaardbaar zijn. Door de formele motivering worden deze redenen veruitwendigd door ze uitdrukkelijk in de beslissing zelf op te nemen.2 De precieze en concrete motieven van een beslissing moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld!3

De motiveringsplicht moet de verzoeker toelaten de redenen te begrijpen die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Met motiveert de bestreden beslissing als volgt:
"Betrokkene verklaart hier bij zijn schoondochter en haar kinderen te verblijven, hij mee instaat voor de opvoeding van zijn 2 kleinkinderen – Hij legt een attest voor van de Freinetschool "de Pientere Piste" en een attest van de kinderopvang dat hij elke dag zijn kleinkinderen brengt en ophaalt, een kopie voor van de huwelijksakte van zijn zoon H. G. Zh. en schoondochter voor, akte van overlijden en geboorteakte van zijn zoon H. G. Z. Doch deze elementen kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Betrokkene haalt verder aan dat de verplichting om terug te keren naar Armenië een schending zou inhouden van artikel 8 EVRM aangezien zowel zijn gezinsleven als zijn privéleven in België zou gelegen zijn. Hieromtrent merken wij op dat er inderdaad een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé – en gezinsleven (m.n. de zogenaamde hechte banden) en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt."

Nergens uit de bestreden beslissing kan verzoeker afleiden waarom zijn verzoek werd geweigerd. Men neemt een algemene motivering op die lijkt op een "passe-partout". Dat dit niet de bedoeling kan zijn van de motiveringsverplichting en dat verzoeker wel degelijk moet kunnen begrijpen waarom hij een negatieve beslissing kreeg. Verzoeker moet de redenen kunnen kennen en begrijpen. Dat dit in casu niet het geval is.

Het louter opmerken dat er een belangenafweging dient te worden gemaakt, doch nalaten deze afweging te maken schendt fundamenteel de motiveringsplicht en is ook een inbreuk op het zorgvuldigheidsbeginsel.

Krachtens artikel 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen moet de motivering ook afdoende zijn. Dit wil zeggen dat de motieven pertinent en draagkrachtig moeten zijn, nl. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de negatieve beslissing te dragen.4 Louter stellen dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden zijn is niet voldoende! De beslissing moet ook aankaarten waarom de aangehaalde elementen niet van dien aard zijn om te kunnen worden weerhouden. In de bestreden beslissing zijn er geen determinerende motieven aanwezig die de beslissing schragen.

De bestreden beslissing laat verzoeker niet toe om zich ervan te vergewissen waarom de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden uitmaken. Dat dit ontegensprekelijk betekent dat aldus de bestreden beslissing de motiveringsverplichting schendt en om die reden dient te worden vernietigd!

Bovendien heeft men geen enkel onderzoek gedaan naar de actuele situatie van verzoeker en bovendien is het absoluut niet onwaarschijnlijk dat hij in zijn land van herkomst niemand meer heeft. Immers is hij 10 jaar niet meer in Armenië geweest. Alle kinderen en kleinkinderen wonen in België. Tevens is verzoeker 65 jaar en heeft hij geen ouders meer. Welke contacten zou verzoeker daar nog kunnen hebben?

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele motiveringsplicht.

De kortste weg naar de beslissing en om met dit alles geen rekening te moeten houden is een niet-ontvankelijkheidsbeslissing.

Zo wordt ook geen rekening gehouden met zijn periode van verblijf in België. In deze periode heeft verzoeker getracht zich te integreren, heeft Nederlands geleerd en heeft steeds een hecht gezin gevormd met zijn kinderen en kleinkinderen.

Dat verwerende partij rekening diende te houden met de specifieke situatie, het volledig dossier van verzoeker en alle aangehaalde elementen en stukken.

De beslissing dient afdoende gemotiveerd te worden en dit op elk punt, doch verwerende partij laat na dit te doen en aldus dient de bestreden beslissing te worden vernietigd.

d) Schending van het redelijkheidsbeginsel
Professor Suetens geeft de volgende omschrijving m.b.t. het redelijkheidsbeginsel: "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld." 5

Verzoeker heeft duidelijk aangegeven dat hij de steun en toeverlaat is van zijn schoondochter die thans weduwe is. Zij heeft 1 minderjarig kind waarvoor zij moet zorgen. Verzoeker staat dagelijks mee in voor de zorg en opvoeding van zijn kleinkind en brengt dit kleinkind elke dag naar school. Hij is een vaderfiguur voor het kind aangezien de vader, de zoon van verzoeker, drie jaar geleden omkwam bij een tragisch verkeersongeval.

Verwerende partij beschikt inderdaad over een beoordelingsmarge met betrekking tot het nemen van een beslissing, doch het is onredelijk om met het geheel der omstandigheden in onderhavig dossier geen rekening te houden. Verzoeker zijn aanwezigheid bij zijn familie in België is absoluut noodzakelijk! Verzoeker wegtrekken bij zijn gezin is zeer onredelijk en absoluut onaanvaardbaar!
III. 2 Schending van art. 8 van het EVRM

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat verwerende partij voldoende rekening heeft gehouden met het feit dat verzoeker een gezinsband heeft met zijn schoondochter en dat verzoeker instaat voor de zorg van zijn kleinkind gelet op overlijden van zijn zoon. Verder heeft verzoeker een tweede zoon, woonachtig in België samen met zijn gezin. Ook met hen heeft verzoeker een hechte band!

In dit dossier wordt geen enkele belangenafweging gemaakt hoewel de fair – balance toets onontbeerlijk is bij het nemen van een beslissing inzake een regularisatie. Men dient een afweging te maken tussen de belangen van de vreemdeling en die van de overheid bij het nemen van een beslissing. Indien men vaststelt dat de voordelen voor de overheid gering zijn ten opzichte van het voordeel voor de vreemdeling, dan dient men hieraan het gepaste gevolg te geven.

Ook een toetsing aan de mensenrechten zoals vastgelegd in het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens is onontbeerlijk in onderhavig dossier. Met name artikel 8 EVRM dient grondig te worden onderzocht om na te gaan of deze bepaling niet geschonden wordt!

Artikel 8 EVRM bepaalt het volgende:

1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM kan 'ipso jure' ontstaan. Dit houdt in dat het gezinsleven van rechtswege ontstaat. Het Hof heeft verschillende uitspraken gedaan over het van rechtswege ontstaan van gezinsleven.

Voorts vereist artikel 8 lid 2 EVRM dat de inmenging noodzakelijk moet zijn in het belang van de democratische samenleving. Er moet dus sprake zijn van een 'pressing social need'.
Dat er, integendeel tot wat verwerende partij stelt, geen sprake is van een pressing social need.

Om te bepalen of aan de voorwaarden van noodzakelijkheid wordt voldaan moet er een belangenafweging en proportionaliteitstoets plaatsvinden.
Verder moet er, om te bepalen of de inmenging gerechtvaardigd is, een belangenafweging plaatsvinden tussen het algemene belang en het individuele belang van de vreemdeling.

Indien men hier een belangenafweging maakt kan men tot de vaststelling komen dat de individuele belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen dergelijke hinderpalen kunnen worden vastgesteld, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Verwerende partij faalt erin een grondig onderzoek te voeren naar de mogelijke schending van artikel 8 EVRM. Zij motiveert zijn beslissing hieromtrent als volgt:

"Betrokkene verklaart hier bij zijn schoondochter en haar kinderen te verblijven, hij mee instaat voor de opvoeding van zijn 2 kleinkinderen – Hij legt een attest voor van de Freinetschool "de Pientere Piste" en een attest van de kinderopvang dat hij elke dag zijn kleinkinderen brengt en ophaalt, een kopie voor van de huwelijksakte van zijn zoon H. Z. en schoondochter voor, akte van overlijden en geboorteakte van zijn zoon H. G. Z. Doch deze elementen kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Betrokkene haalt verder aan dat de verplichting om terug te keren naar Armenië een schending zou inhouden van artikel 8 EVRM aangezien zowel zijn gezinsleven als zijn privéleven in België zou gelegen zijn. Hieromtrent merken wij op dat er inderdaad een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé – en gezinsleven (m.n. de zogenaamde hechte banden) en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt."

Verzoeker kwam tien jaar geleden naar België. Hij leefde toen jaren samen met zijn zoon en diens echtgenote. In 2016 kwam zijn zoon om en liet hij zijn echtgenote samen met zijn minderjarig kind na. Voor de schoondochter was dit als een donderslag bij heldere hemel. Zij was/is kapot van verdriet en haar enige steun en toeverlaat is verzoeker. Zijn aanwezigheid bij het gezin is cruciaal voor haar.

Men heeft bij de beoordeling geen enkele rekening gehouden met de persoonlijke – en gezinssituatie van verzoeker. Dat dit absoluut een schending inhoudt van het zorgvuldigheidsbeginsel. Dat men wel degelijk een belangenafweging had moeten maken en niet louter had mogen stellen dat er inderdaad

een afweging dient te worden gemaakt, zonder deze daadwerkelijk te maken! Dat de familiale hechte banden in onderhavig dossier wel degelijk buitengewone omstandigheden uitmaken.

*

* *

Het essentiële bestanddeel van het gezinsleven, is het recht om samen te wonen zodat familierelaties zich normaal kunnen ontwikkelen6 en zodat familieleden in elkaars gezelschap kunnen leven.7 Maar ook zodat zij zorg voor elkaar kunnen dragen wanneer dit nodig is.

Bijgevolg is de vraag of er wel of geen "gezinsleven" bestaat in wezen een vraag die feitelijk afhankelijk is van het werkelijke bestaan in de praktijk van nauwe persoonlijke banden8. Men dient daarom de facto familiebanden te bekijken conform de rechtspraktijk van het EHRM.

Uit de bestreden beslissing kan enkel worden afgeleid dat met geen van de belangrijke toetsstenen van artikel 8 EVRM rekening werd gehouden alvorens een beslissing te nemen.
De genomen beslissing schendt manifest artikel 8 EVRM!

Men heeft geenszins rekening gehouden met het feit dat verzoeker zijn aanwezigheid absoluut noodzakelijk is om te zorgen voor zijn schoondochter en kleinkind. Bovendien dient te worden opgemerkt dat de schoondochter wel degelijk over een Belgische verblijfstitel beschikt!

Er is bijgevolg sprake van een ernstige afhankelijkheidsrelatie tussen schoonvader en schoondochter. Hiermee werd geen rekening gehouden en bovendien werd dit element ook niet onderzocht.

Een terugkeer naar het land van herkomst zou voor verzoeker zware gevolgen met zich meebrengen, vnl. op basis van zijn gezinsleven met zijn schoondochter, zijn 2de zoon en kleinkinderen. Verzoeker heeft niets of niemand meer in zijn land van herkomst en aldus is het onmogelijk voor hem om terug te keren. Bovendien is er ook geen sprake van belastende elementen in het dossier van verzoeker die een terugkeer vereisen of rechtvaardigen.

Er is immers geenszins sprake van een eventueel gevaar voor de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn. Noch is er sprake van wanordelijkheden en strafbare feiten of vormt hij een gevaar voor de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Bijgevolg dient het recht op een gezinsleven van verzoeker en zijn schoondochter gerespecteerd te worden!

III. 3 Verblijf en integratie
Verzoeker is van mening dat zijn aanvraag wel degelijk ontvankelijk en gegrond moet verklaard worden. Dat er in hoofde van verzoeker wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden.

Verzoeker kan niet terugkeren naar Armenië om daar een regularisatieaanvraag in te dienen, hij heeft in België zijn leven opgebouwd, de taal geleerd en staat mee in voor de opvoeding van zijn kleinkind. Het kind verloor zijn vader reeds drie jaar geleden en kan zijn opa dan ook niet meer missen!

Ook de 2de zoon van verzoeker verblijft, samen met zijn gezin, in België met wie verzoeker een sterke familieband heeft.

Verzoeker verblijft hier ondertussen 10 jaar en heeft zich volledig aangepast aan de Belgische normen en waarden. Hiermede dient wel degelijk rekening te worden gehouden. Hij heeft er alles aan gedaan om zijn verblijf in België te regulariseren.

Hij heeft niemand in Armenië, een land waar hij al zeer lange tijd niet meer geweest is. Waar moet hij verblijven zonder enige ondersteuning?! Hij kan ook niet terugkeren voor een eventueel tijdelijk verblijf, waar zou hij terecht kunnen?!

Verzoeker zijn verblijf, zijn integratie en geheel van elementen verantwoorden wel degelijk een aanvraag in België! De belangen van verzoeker bevinden zich immers in België. Verzoeker heeft zijn leven hier uitgebouwd, heeft hier een veilig onderkomen en in zijn land van herkomst daarentegen is er geen sociaal vangnet voorhanden.

Bijgevolg is het onredelijk van verwerende partij om het tegendeel te beweren! Zelfs een tijdelijke terugkeer is niet mogelijk noch redelijk.

Verzoeker kan op geen enkele manier uit de beslissing afleiden waarom zijn persoonlijke situatie en aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen en bijgevolg niet kunnen leiden tot regularisatie.

Een aanvraag op basis van artikel 9bis blijft een aanvraag om humanitaire redenen en dit mag men niet uit het oog verliezen.

Dat uiteraard de aangehaalde elementen zowel buitengewone omstandigheden als een reden tot regularisatie vormen.

*

* *

Art 9bis, §2 van de wet van 15.12.1980 vermeldt het volgende:
Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard:
1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asieldiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;
2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;
3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;
4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.

Dat art 9bis, §2 geen melding maakt van het feit dat een langdurig verblijf en integratie geen buitengewone omstandigheid kunnen uitmaken. Anders oordelen zou impliciet een bijkomend wettelijk element betekenen, hetgeen absoluut niet het geval is.

Bijgevolg schendt verwerende partij flagrant het rechtszekerheidsbeginsel door deze elementen te verwerpen zonder enige wettelijke rechtvaardigingsgrond.
Dat verwerende partij bovendien het motiveringsbeginsel flagrant schendt.

De verwerende partij moet motiveren waarom het geheel der elementen geen buitengewone omstandigheid kan vormen. Dat de buitengewone omstandigheden wel degelijk aangetoond worden en dat de opgebouwde integratie wel degelijk onderzocht dient te worden.
Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele motiveringsplicht.

Hierdoor miskent verwerende partij de buitengewone omstandigheden. Dat dit onaanvaardbaar is!

Waarom kan de opgebouwde integratie en het langdurig verblijf niet in overweging genomen worden in zowel het ontvankelijkheidsonderzoek als het gegrondheidsonderzoek?!

Dat hieruit blijkt dat verwerende partij redenen zoekt om de aanvraag van verzoeker onontvankelijk te verklaren, zonder rekening te houden met ALLE elementen!

Dat verzoeker van mening is dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat hij geregulariseerd dient te worden.

Verwerende partij dient rekening te houden met alle elementen in het dossier en deze afdoende te motiveren!

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de motiveringsplicht en bovendien ook een schending is van het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel.

Bovendien is het nogmaals pijnlijk duidelijk dat verwerende partij erin gefaald heeft rekening te houden met het geheel van alle aangehaalde elementen.

Dat deze argumenten, in tegendeel tot wat verwerende partij stelt, wel degelijk buitengewone omstandigheden vormen.

Bijgevolg,
Dat verzoeker van mening is, dat hij volledig aan deze voorwaarden voldoet en bijgevolg een regularisatieaanvraag op basis van artikel 9bis indiende teneinde geregulariseerd te worden.

Dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden en dat verzoeker wel degelijk voldoet aan de basisvoorwaarden waardoor de aanvraag van verzoeker ten gronde moet behandeld worden.

Verzoeker verblijft al geruime tijd in België! Dat hij dan ook onmogelijk kan terugkeren naar zijn land van herkomst, hij heeft hier immers een leven in veiligheid opgebouwd!

Dat verwerende partij bij het nemen van zijn beslissing hier geen rekening mee heeft gehouden!

Dat verzoeker helemaal niet inziet waarom verwerende partij weigert rekening te houden met ALLE elementen en het geheel van elementen die verzoeker aanhaalt in zijn verzoekschrift.

De bestreden beslissing dient dan ook geschorst en vernietigd te worden aangezien hij het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en het motiveringsbeginsel flagrant schendt."

2.2 In het enige middel gericht ten aanzien van de tweede bestreden beslissing, het bevel om het grondgebied te verlaten, voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. Ter adstruering van dit middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"*IV. DE MIDDELEN TEGEN HET BEVEL*
Enig middel: schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet, schending van de Wet van 29 juli 1991 m.b.t. de motiveringsverplichting, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel

Verzoeker kreeg een bijlage 13 (bevel om het grondgebied te verlaten) betekend.
Dat verzoeker zich niet kan verzoenen met de motivering waarom zijn aanvraag werd geweigerd en dat hij zich zeker niet kan verzoenen met het bevel om het grondgebied te verlaten.

Dat de beslissing van verwerende partij geheel onterecht genomen werd.
De bestreden beslissing schendt immers alle beginselen van behoorlijk bestuur. Bovendien zal artikel 3 EVRM geschonden worden, indien verzoeker dient terug te keren naar Armenië.

IV.1. Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur
Verzoeker wenst op te merken dat de beslissing van verwerende partij getuigt van een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Het zorgvuldigheidsbeginsel:

A.M.M.M Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: "De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming."9

Bovendien blijkt uit de bestreden beslissing dat verwerende partij onvoldoende afweging heeft gemaakt m.b.t. de huidige situatie van verzoeker.

Uit de bestreden beslissing blijkt op geen enkele wijze dat verwerende partij rekening heeft gehouden met het feit dat verzoeker niet kan terug keren naar Armenië, wat hierboven uitgebreid uiteen is gezet.

Dat dit dan ook flagrant onzorgvuldig is van verwerende partij!

Dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat er enige afweging werd gemaakt of een onderzoek is verricht naar de situatie van verzoeker hetgeen een flagrante schending uitmaakt van artikel 3 EVRM.

Op geen enkele manier blijkt dat het dossier van verzoeker grondig onderzocht is, alvorens de beslissing werd genomen.

Uw Raad bevestigde reeds in zijn arrest nr. 120 763 van 17.03.2014 dat verwerende partij rekening dient te houden met het geheel van elementen.
Het arrest vermeldt het volgende: "De fragmentarische beoordeling van de voorliggende documenten is dan ook in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel."
Verwerende partij dient het dossier van verzoeker in zijn geheel te onderzoeken!

IV.2 Schending van artikel 3 EVRM
Dat de bestreden beslissing getuigt van een onzorgvuldig onderzoek!
Verzoeker is ondertussen 10 jaar in België.

Er wordt naar aanleiding van het bevel om het grondgebied te verlaten, niet onderzocht of verzoeker al dan niet kan terugkeren naar Armenië. Men neemt als motivering louter het volgende op:
"Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging end e verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:
- Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 19880, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum."

Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende:
"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen".

Het artikel impliceert dat er voorafgaand aan een beslissing, een gedegen onderzoek dient plaats te vinden.

Bovendien sprak de Raad van State zich reeds uit over deze kwestie. (RvS 23.09.2002, nr. 110 548) De bevoegde diensten dienen de situatie in het land van herkomst te onderzoeken op het moment dat zij een beslissing nemen. Verwerende partij weigert dit te doen en heeft geen enkel onderzoek verricht naar de situatie in het land van herkomst.

Dat hij onmogelijk kan terugkeren naar Armenië.

Er is geen grondig en actueel onderzoek gevoerd naar de situatie in het land van herkomst van verzoeker!

Verwerende partij schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of verzoeker al dan niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst, minstens wordt niet aangetoond in het dossier of dit werd onderzocht.

Verwerende partij heeft een bevel afgeleverd om het grondgebied te verlaten waardoor de situatie in het land van herkomst wel degelijk dient onderzocht te worden.

Wanneer verzoeker zou moeten terugkeren zal artikel 3 EVRM geschonden worden.
Elke staat heeft een beschermingsplicht t.o.v. mensen die foltering en mensonwaardige behandeling dienen te ondergaan. Dit betekent dat niemand in een onherstelbare toestand van reëel gevaar daartoe geplaatst wordt, ook al is het buiten de jurisdictie van die staat zelf.10

Als hij dient terug te keren naar Armenië, zal hij ernstige problemen ondervinden en zal hij in een situatie van armoede terechtkomen. Armoede is bovendien een triestig fenomeen in Armenië11, waardoor het vaststaat dat hij hierin terecht zal komen. Zeker voor oudere mensen is het een strijd om in Armenië een menswaardig leven te kunnen leiden.

Dat hij dan ook onder de bescherming valt van artikel 3 EVRM en dat dit voor verzoeker een buitengewone omstandigheid uitmaakt.

Verzoeker heeft immers in België een onderkomen. Indien hij dient terug te keren, al dan niet in de getroffen regio, zal verzoeker in de armoede terechtkomen gezien hij daar niet kan terugvallen op personen of een netwerk waar hij terecht kan.

Verzoeker is 10 jaar niet meer in zijn land van herkomst geweest.
Verwerende partij dient rekening te houden met alle elementen in het dossier en een grondig individueel en zorgvuldig onderzoek te verrichten.

Dat zijn situatie grondig onderzocht dient te worden alvorens men een bevel om het grondgebied te verlaten aflevert!

Verzoeker heeft geen netwerk waar hij terecht zou kunnen voor steun en hulp en bovendien is hij 10 jaar niet meer in zijn land van herkomst geweest. Hieruit blijkt reeds een moeilijk te herstellen nadeel bij een eventuele terugkeer!"

2.3 In de nota met opmerkingen repliceert verweerder als volgt:

"*Verzoeker stelt een schending voor van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en van de artikelen 3 en 8 EVRM.*
Hij betoogt dat hij intussen 10 jaar in België verblijft, hij hier terecht kon bij zijn zoon en diens echtgenote en hij medische problemen heeft. Zijn zoon zou in 2016 zijn omgekomen bij een ongeval in Rusland en hij zou vanaf dat moment mee instaan voor de zorgen van zijn kleinkind. Zijn kleinkind zou erg aan hem zijn gehecht. Er zou wel degelijk sprake zijn van buitengewone omstandigheden. Er zou geen rekening gehouden zijn met alle omstandigheden. Er zou onvoldoende afweging zijn gemaakt van zijn leven, integratie, langdurig verblijf en familiale toestand. De motivering zou heel summier zijn. Uit niets zou blijken waarom zijn verzoek zou zijn geweigerd. Al zijn kinderen en kleinkinderen zouden in België wonen, hij zou geen ouders meer hebben en in Armenië al meer dan tien jaar niet meer zijn geweest. Er zou geen rekening gehouden zijn met zijn verblijf en integratie in België. Zijn aanwezigheid zou cruciaal zijn voor zijn gezin. Er zou een ernstige afhankelijkheidsrelatie bestaan tussen hem als schoonvader en zijn schoondochter. Ook zijn tweede zoon zou in België verblijven. Hij zou onmogelijk kunnen terugkeren naar Armenië, wat volgens hem een schending uitmaakt van artikel 3 EVRM.
De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.
In casu geeft de eerste bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij is genomen. Zo verwijst de bestreden beslissing naar artikel 9bis van de vreemdelingenwet en motiveert de verwerende partij op omstandige en concrete wijze waarom de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die rechtvaardigen dat verzoeker de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfsplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Om die reden werd verzoekers aanvraag onontvankelijk verklaard. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van de middelen blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en de schending ervan derhalve niet wordt aangetoond.
De tweede bestreden beslissing – bijlage 13 – werd genomen op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet en er werd gemotiveerd in feiten, stellende dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van een geldig visum. Verzoeker betwist het determinerend motief niet.
Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:
"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland."
Artikel 9bis, § 1 van diezelfde wet luidt als volgt:
"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."
Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De "buitengewone omstandigheden" strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet vanuit het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van herkomst, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:
- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de verwerende partij over een ruime appreciatiebevoegdheid.
De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat.
De bestreden beslissingen houden, in tegenstelling tot wat verzoeker lijkt te veronderstellen, niet in dat hij dient terug te keren naar Armenië. Het bevel houdt enkel in dat hij het grondgebied van de Schengenstaten dient te verlaten. Hij toont dan niet aan op welke wijze de beslissingen een schending zouden inhouden van artikel 3 EVRM. Ook in zijn verzoekschrift zette verzoeker trouwens niet in concreto uiteen op welke wijze artikel 3 EVRM zou worden geschonden indien de buitengewone omstandigheden niet zouden worden weerhouden. De beslissing motiveerde omtrent artikel 3 EVRM onder meer als volgt:
"Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient betrokkene zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en
dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden."
Verzoeker kan vervolgens niet worden gevolgd waar hij meent dat er geen rekening gehouden werd met zijn familiale situatie en met het feit dat hij reeds 10 jaar in België zou wonen.
De bestreden beslissing luidt immers dienaangaande als volgt:
"Betrokkene verklaart dat hij meer dan 8 jaar niet meer naar zijn land van herkomst is geweest, hij geen enkele binding meer zou hebben. Hij legt een attest d.d. 07.03.2014 vanwege het Armeense kadaster waaruit blijkt dat betrokkene geen eigendommen heeft in Armenië. Doch dit element kan niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene. Bovendien lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie.
Betrokkene verklaart hier bij zijn schoondochter en haar kinderen te verblijven, hij mee instaat voor de opvoeding van zijn 2 kleinkinderen - Hij legt een attest voor van de Freinetschool "de Pientere Piste" en een attest van de kinderopvang dat hij elke dag zijn kleinkinderen brengt en ophaalt, een kopie voor van de huwelijksakte van zijn zoon H. G. Z. en schoondochter voor, akte van overlijden en geboorteakte van zijn zoon H. G. Z. Doch deze elementen kunnen niet aanvaard worden als een buitengewone

omstandigheid. Betrokkene haalt verder aan dat de verplichting om terug te keren naar Armenië een schending zou inhouden van artikel 8 EVRM aangezien zowel zijn gezinsleven als zijn privéleven in België zou gelegen zijn. Hieromtrent merken wij op dat er inderdaad een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven (m.n. de zogenaamde hechte banden) en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Ook voor wat betreft zijn netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen toont betrokkene onvoldoende aan dat zijn belangen van die orde zouden zijn dat een tijdelijke terugkeer een schending van art. 8 EVRM zou kunnen betekenen. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik zij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins-en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari 1996,Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100).

Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest dd. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)." (eigen markering)

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen."

Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratie wetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Bovendien toont verzoeker geenszins aan als zou hij de enige persoon zijn die hulp zou kunnen aanbieden aan zijn schoondochter voor wat betreft zijn kleinkinderen. Een schending van artikel 8 EVRM wordt geenszins concreet gemaakt.

Het dient te worden benadrukt dat de bestreden beslissing een onontvankelijkheidsverklaring van de aanvraag betreft en geenszins een beoordeling ten gronde bevat. De verwerende partij beschikt over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of al dan niet buitengewone omstandigheden worden aangetoond die het in België indienen – als afwijking op de algemene regel van een indiening in het buitenland – van een aanvraag om machtiging tot verblijf rechtvaardigen. Uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat wel degelijk rekening werd gehouden met de elementen zoals ingeroepen in de aanvraag. Bovendien werd er terecht p gewezen dat verzoeker weliswaar aanvoerde reeds 8 jaren in België te verblijven, doch dat hij eraan voorbij gaat dat hij reeds verschillende malen bevolen werd om het grondgebied te verlaten (bijlage 20 en negatieve aanvraag 9ter), en hij er alles aan moest doen om terug te keren naar zijn herkomstland of derde land, wat hij naliet te doen. Er werd dan ook terecht gemotiveerd dat de bewering, dat hij alhier langdurig zou verblijven, onmogelijk aanvaard kan worden als buitengewone omstandigheid nu hij zelf verantwoordelijk is voor die situatie.

Verzoeker toont niet aan dat het kennelijk onredelijk is te oordelen dat het erg onwaarschijnlijk is dat hij niemand meer zou hebben in zijn herkomstland. Verzoeker toont immers het tegendeel niet aan.

Verzoeker toont niet aan dat het voor hem onmogelijk zou zijn om eventueel tijdelijk terug te keren om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.

Een schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het middel is niet ernstig."

2.4 Betreffende het middel aangevoerd ten aanzien van de eerste bestreden beslissing, stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het volgende vast.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "*afdoende*" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben en draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

Het zorgvuldigheidsbeginsel, waarvan verzoeker eveneens de schending aanvoert, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

Waar verzoeker aangeeft het niet eens te zijn, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De Raad benadrukt dat hij bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (*cf*. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Voormelde schendingen dienen te worden onderzocht in het licht van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet met toepassing waarvan de eerste bestreden beslissing werd genomen en waarvan verzoeker eveneens de schending aanvoert.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.
Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland."

Artikel 9*bis* van diezelfde wet luidt als volgt:

"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (…)"

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9*bis* van de

vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De "*buitengewone omstandigheden*" strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend met toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de verwerende partij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet onontvankelijk. *In casu* is dus de vraag aan de orde of de gemachtigde kon oordelen of verzoeker afdoende aannemelijk heeft gemaakt dat het voor hem onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om zijn aanvraag te doen vanuit het land van herkomst of het land waar hij gemachtigd is te verblijven.

Verzoeker betoogt dat indien de gemachtigde van oordeel is dat de aangehaalde elementen in het verzoek tot regularisatie niet kunnen worden weerhouden als buitengewone omstandigheden, men dit uitvoerig dient te motiveren zodat verzoeker zich van de motieven van de beslissing kan vergewissen. Naar zijn mening moet de motiveringsplicht verzoeker toelaten de redenen te begrijpen die aan de beslissing ten grondslag liggen en citeert vervolgens volgend motiefonderdeel uit de bestreden beslissing:

"*Betrokkene verklaart hier bij zijn schoondochter en haar kinderen te verblijven, hij mee instaat voor de opvoeding van zijn 2 kleinkinderen - Hij legt een attest voor van de Freinetschool "de Pientere Piste" en een attest van de kinderopvang dat hij elke dag zijn kleinkinderen brengt en ophaalt, een kopie voor van de huwelijksakte van zijn zoon H. G. Z. en schoondochter voor, akte van overlijden en geboorteakte van zijn zoon H. G. Z. Doch deze elementen kunnen niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene haalt verder aan dat de verplichting om terug te keren naar Armenië een schending zou inhouden van artikel 8 EVRM aangezien zowel zijn gezinsleven als zijn privéleven in België zou gelegen zijn. Hieromtrent merken wij op dat er inderdaad een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven (m.n. de zogenaamde hechte banden) en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. (…)*"

Verzoeker betoogt verder dat hij nergens uit de bestreden beslissing kan afleiden waarom zijn verzoek werd geweigerd, dat men een algemene motivering opneemt die lijkt op een "*passe-partout*", dat dit niet de bedoeling kan zijn van de motiveringsverplichting en dat hij wel degelijk moet kunnen begrijpen waarom hij een negatieve beslissing kreeg. Dit is *in casu* niet het geval, meent hij. Hij zet verder uiteen dat de motieven pertinent en draagkrachtig moeten zijn, namelijk dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de negatieve beslissing te dragen. Verder is hij van oordeel dat het louter stellen dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden zijn, niet voldoende is, de beslissing moet naar zijn mening ook aankaarten waarom de aangehaalde elementen niet van dien aard zijn om te kunnen worden weerhouden. Tot slot spitst verzoeker zich opnieuw toe op de concrete motieven uit de bestreden beslissing en betoogt hij dat in de bestreden beslissing geen determinerende motieven aanwezig zijn die de beslissing schragen en die hem toelaten zich ervan te vergewissen waarom de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden uitmaken.

De Raad stelt vooreerst vast dat verweerder in de nota met opmerkingen verweer voert in het licht van artikel 8 van het EVRM:

"*Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen."*
Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratie wetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).
Bovendien toont verzoeker geenszins aan als zou hij de enige persoon zijn die hulp zou kunnen aanbieden aan zijn schoondochter voor wat betreft zijn kleinkinderen. Een schending van artikel 8 EVRM wordt geenszins concreet gemaakt."

Verzoeker hekelt echter in zijn middel dat de loutere stelling dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden zijn, hem niet toelaat te begrijpen waarom de aangehaalde elementen niet van dien aard zijn om te worden weerhouden. Meer bepaald meent verzoeker op dit punt dat geen afdoende motivering werd opgenomen aangaande de redenen waarom de elementen niet worden aanvaard als buitengewone omstandigheden, en niet waarom deze niet worden weerhouden in het licht van de bescherming verleend door artikel 8 van het EVRM, in welke zin verweerder wel verweer voert en aldus niet dienstig is. Verderop gaat verweerder echter wel in op de beoordeling van de gemachtigde van de elementen als buitengewone omstandigheden en verwijst hij onder meer naar de discretionaire bevoegdheid van de gemachtigde om te oordelen of al dan niet buitengewone omstandigheden worden aangetoond die het in België indienen – als afwijking op de algemene regel van een indiening in het buitenland – van een aanvraag om machtiging tot verblijf rechtvaardigen. Verweerder stelt dat uit de eerste bestreden beslissing wel degelijk blijkt dat rekening werd gehouden met de elementen zoals ingeroepen in de aanvraag.

De Raad stelt echter vast dat de volledige aanvraag van 28 juni 2018 om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet zich niet in het administratief dossier bevindt. Hierdoor kan de Raad voormelde aanvraag niet in zijn totaliteit raadplegen en niet nagaan welke gegevens en stukken door verzoeker al dan niet werden voorgelegd en in welke mate de elementen werden aangevoerd als buitengewone omstandigheid. De Raad kan niet nagaan of de voorgelegde gegevens correct en op afdoende wijze zijn beoordeeld en/of gemotiveerd gelet op hetgeen werd voorgelegd in het kader van de aanvraag en of op grond daarvan niet in onredelijkheid tot een beslissing werd gekomen. Daar de verwerende partij de determinerende informatie niet ter beschikking van de Raad heeft gesteld, is het voor de Raad onmogelijk om de aangevoerde schendingen te verifiëren en is het bijgevolg voor de Raad in het licht van de aangevoerde schendingen onmogelijk om een wettigheidscontrole op de bestreden beslissing uit te oefenen. Ook het overige betoog van verweerder doet hier geen afbreuk aan. Bijgevolg dringt de vernietiging van de eerste bestreden beslissing zich op.

2.5 Betreffende het enige middel aangevoerd ten aanzien van de tweede bestreden beslissing, het bevel om het grondgebied te verlaten, stelt de Raad vast hetgeen volgt.

Waar verzoeker verwijst naar de schending van alle beginselen van behoorlijk bestuur, wijst de Raad erop dat het middelonderdeel slechts ontvankelijk is in de mate dat verzoeker de schending van een concreet beginsel aanvoert. Onder "*middel*" dient immers conform vaste rechtspraak van de Raad van State te worden begrepen, de voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden (RvS 29 november 2006, nr. 165.291; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 2 maart 2007, nr. 168.403).

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "*afdoende*" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben en draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

Het zorgvuldigheidsbeginsel, waarvan verzoeker de schending aanvoert, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

Waar verzoeker aangeeft het niet eens te zijn, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De Raad benadrukt dat hij bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (*cf*. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Verzoeker betoogt onder meer dat in de bestreden beslissing een onvoldoende afweging werd gemaakt met betrekking tot de huidige situatie van verzoeker. Naar zijn mening blijkt uit de bestreden beslissing op geen enkele wijze dat rekening werd gehouden met het feit dat hij niet kan terugkeren naar Armenië.

De aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), dat eveneens geschonden wordt geacht.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

De Raad herinnert eraan dat artikel 3 van het EVRM vooreerst vereist dat verzoeker er blijk van geeft dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat, in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, hij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Het EHRM stelt dat het in principe aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij

verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling, zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Verzoeker meent dat op geen enkele manier blijkt dat zijn dossier grondig onderzocht is alvorens de beslissing werd genomen. Verder specifieert hij dat hij in een situatie van armoede zal terechtkomen en onder verwijzing naar artikel uit "*The gardian*" dat zeker voor oudere mensen het een strijd is om in Armenië een menswaardig leven te kunnen leiden.

De Raad stelt vast dat in het bestreden bevel slechts wordt verwezen naar artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, het in het Rijk verblijven zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten, en wordt gespecifieerd dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig visum.

Verzoeker kan dan ook worden gevolgd in zijn kritiek dat uit de bestreden beslissing geen actueel en individueel onderzoek blijkt in het licht van artikel 3 van het EVRM.

In zijn nota met opmerkingen merkt verweerder op dat wel degelijk een afweging werd gemaakt en hij citeert uit de eerste bestreden beslissing het betreffende motief omtrent artikel 3 van het EVRM. Hij stelt dat de bestreden beslissingen niet inhouden dat verzoeker dient terug te keren naar Armenië, maar dat het bevel enkel inhoudt dat hij het grondgebied van de Schengenstaten dient te verlaten. Naar de mening van verweerder toont verzoeker niet aan op welke wijze de beslissingen een schending zouden inhouden van artikel 3 van het EVRM en dat hij trouwens ook in zijn verzoekschrift niet *in concreto* uiteenzet op welke wijze voormeld artikel van het EVRM zou worden geschonden indien de buitengewone omstandigheden niet zouden worden weerhouden.

In casu werd de tweede bestreden beslissing houdende het bevel inderdaad op dezelfde dag genomen als de eerste bestreden beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard, meer bepaald op 16 mei 2019.

Verzoeker heeft echter niet alleen beroep aangetekend tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, maar ook tegen bovenvermelde onontvankelijkheidsbeslissing. Hoger werd vastgesteld dat de volledige aanvraag van 28 juni 2018 om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet waarop de eerste bestreden beslissing wordt gesteund, zich niet in het administratief dossier bevindt, en dat het hierdoor voor de Raad onmogelijk is in het licht van de aangevoerde schendingen een wettigheidscontrole op de eerste bestreden beslissing uit te oefenen waardoor de vernietiging van de eerste bestreden beslissing zich opdringt. Bijgevolg wordt de beslissing van 16 mei 2019 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard, geacht nooit te zijn getroffen. Verweerder kan zich dan ook niet steunen op deze beslissing in zijn verweer.

Gelet op het gebrek aan de voormelde volledige aanvraag kan de Raad ook in het kader de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM niet nagaan welke gegevens of stukken door verzoeker werden voorgelegd waardoor de Raad ook ten aanzien van het bestreden bevel onmogelijk een wettigheidscontrole kan uitoefenen zodat de vernietiging van de tweede bestreden beslissing zich opdringt.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van

21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 16 mei 2019 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 16 mei 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijfentwintig oktober tweeduizend negentien door:

mevr. N. MOONEN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. M. DENYS,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,
M. DENYS	N. MOONEN